

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1963	Κυριακὴ Θ' Ματθαίου (Ματθ. 14,22-34) 21 Αὐγούστου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

«Κλυδωνίζεται, ἀλλὰ δὲν καταποντίζεται»

«... Τὸ δὲ πλοῖον ἦν βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων» (Ματθ. 14,24)

Μετά, ἀγαπητοί μου, μετὰ τὸ θαῦμα τοῦ Μορτασμοῦ τῶν πεντακισχιλίων, ποὺ ἔγινε στὴν ἔρημο (βλ. Ματθ. 14,13-21), ὁ Κύριος διατάζει τοὺς μαθητὰς του νὰ μποῦν **στὸ πλοιάριο**, στὸ καΐκι, γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρῃ «εἰς τὸ πέραν» (ἐ.ἀ. 14,22), στὴν πόλι τῆς Καπερναοῦμ.

Ὁ ἴδιος δὲν φεύγει μαζί τους. Μένει ἐκεῖ, κι ἀφοῦ ἀπέλυσε τοὺς ὄχλους, ἀνέβηκε στὸ ὄρος γιὰ νὰ ἐπικοινωνήσῃ, μέσα στὴν ἡσυχία τῆς ἐρήμου, μὲ τὸν οὐράνιο Πατέρα του. Ἐκεῖ **προσεύχεται μόνος** ὅλη τὴ νύχτα. Ἐνῶ ὁμοῦς ἐκεῖνος προσεύχεται, οἱ μαθηταὶ τί κάνουν ἄραγε;

Οἱ δώδεκα ἀπόστολοι, καθὼς ταξιδεύουν μέσα στὴ λίμνη Γεννησαρέτ, πέφτουν ξαφνικὰ σὲ **τρικυμία**. Ξεκίνησαν μὲ καλὸ καιρὸ, ἀλλὰ κατόπιν ὁ καιρὸς ἄλλαξε καὶ ἡ θάλασσα φουρτούνιασε. Παλεύουν τώρα μὲ τὰ ἄγρια κύματα. Παλεύουν μόνοι τους, χωρὶς νὰ ἔχουν τὸν Χριστὸ κοντά τους. Παλεύουν ἔχοντας στὴ διάθεσί τους αὐτὸ τὸ μικρὸ σκάφος, τὸ ἀδύναμο ν' ἀντιμετωπίσῃ τέτοια τρικυμία καὶ ἔτοιμο νὰ βουλιάξῃ καὶ νὰ τοὺς παρασύρῃ στὸ βυθό. Παλεύουν συνεχῶς, ὥρες ὀλόκληρες, ὅλη τὴ νύχτα, μέσα στὸ σκοτάδι, καὶ μόλις πρὸς τὰ ξημερώματα ἔρχεται κοντά τους ὁ Κύριος περπατώντας πάνω στὰ νερά!

Ἄλλος φόβος πάλι αὐτός. Νομίζουν πὼς εἶνε κάποιον φάντασμα, ταραζόνται καὶ τοὺς φεύγουν φωνές τρόμου. Μὰ ὁ Χριστὸς δὲν θέλει νὰ τοὺς τρομάξῃ· ἀντιθέτως, **ἔρχεται γιὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὰ παιδιὰ του**. Θὰ ἐλέγξῃ τὴν ὀλιγοπιστία τοῦ Πέτρου, θὰ πῇ στὸν ἄνεμο νὰ κοπάσῃ, θὰ σταματήσῃ τὰ κύματα, καὶ τέλος θὰ δεχθῇ τὴν προσκύνῃσι ὧσων βρίσκονται μέσα στὸ караβάκι. Ὅλοι αὐτοί, ἀφοῦ παρακολούθησαν ἔντρομοι καὶ ἔζησαν «μὲ τὴν ψυχὴν στὰ δόντια» τὴ φοβερὴ ἐκείνη τρικυμία, ἀλλὰ κι ἀφοῦ εἶδαν ὀλοφάνερα τὸ θαῦ-

μα, πὼς ὁ ἄνεμος κόπασε ἀπότομα καὶ πὼς ἡ μανιασμένη θάλασσα γαλήνεψε στὴ στιγμὴ, ἔρχονται καὶ τὸν προσκυνοῦν γονατιστοὶ καὶ τοῦ ὁμολογοῦν· «**Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς εἶ**», ἀληθινὰ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ (ἐ.ἀ. 14,33).

Ἡ περιπέτεια αὐτὴ τῶν μαθητῶν μέσα στὸ πλοῖο καθὼς καὶ ἡ θαυμαστὴ σωτηρία τους ἀπὸ τὸ ναυάγιο ἀποτελοῦν μία **εἰκόνα, ποὺ παριστάνει ζωηρὰ τὴν Ἐκκλησίαν** τοῦ Χριστοῦ, τὶς περιπέτειές της, ἀλλὰ καὶ τοὺς θριάμβους της. Ἄλλ' ἄς δοῦμε κάπως λεπτομερέστερα τὴν εἰκόνα αὐτή.

* * *

Πλοῖο οὐράνιο, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ Ἐκκλησία, ποὺ ἔχει προορισμὸ νὰ μεταφέρῃ τοὺς πιστοὺς «εἰς τὸ πέραν», εἰς τὴν ἄνω πόλιν, στὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλὰ **τὸ ταξίδι** τῆς Ἐκκλησίας διὰ μέσου τῶν αἰώνων **δὲν εἶνε γαλήνιο**. Λίγα καὶ μικρὰ εἶνε τὰ διαλείμματα τῆς γαλήνης· κατὰ κανὸνα ἐπικρατεῖ τρικυμία. Ὁ σατανᾶς μὲ μύριους τρόπους ἐπιχειρεῖ νὰ καταποντίσῃ τὸ σκάφος, γιὰ νὰ μὴν κατορθώσῃ ν' ἀποβιβάσῃ τοὺς ἐπιβάτες του στὶς ἀκτὲς τῆς αἰωνίου ζωῆς, στὸ λιμάνι τῆς σωτηρίας, ἀλλὰ νὰ τοὺς κἀνῃ νὰ ναυαγήσουν στὸ πέλαγος τῆς πλάνης καὶ τῆς διαφθορᾶς.

Ὁ σατανᾶς ξεσηκώνει κύματα τεράστια. Κάτω ἀπὸ τὴ βία τῶν κυμάτων αὐτῶν νομίζει κανεὶς ὅτι τὸ σκάφος θὰ παρασυρθῇ, θὰ ἐξοκεῖλη, θὰ χάσῃ τὴν πορεία του, θὰ πέσῃ ἔξω, θὰ χτυπήσῃ πάνω στοὺς βράχους καὶ θὰ ναυαγήσῃ. Καὶ **ποιὰ εἶνε τὰ κύματα**; Εἶνε οἱ διάφορες ἑτεροδιδασκαλίες, οἱ πλάνες, οἱ αἰρέσεις, τὰ σχίσματα, οἱ κενοφανεῖς θεωρίες τῶν ὀρθολογιστῶν καὶ τῶν ἀπίστων, ἀλλὰ καὶ οἱ ἔμμεσοι ἢ ἄμεσοι διωγμοὶ τῶν κρατούντων. Ὅλα μαζί αὐτὰ ἢ καὶ τὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ χωριστά, σὰν κύματα λυσοασμένα πέφτουν πά-

νω στην Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ ζητοῦν νὰ τὴν καταποντίσουν.

Ἐκεῖνοι ποὺ κυβερνοῦν τὸ σκάφος, **οἱ ποιμένες** καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, ἀγωνίζονται ὅσο μποροῦν. Ἀλλὰ σὰν ἄνθρωποι κι αὐτοί, βλέποντας γύρω τους τὴ θάλασσα νὰ μαίνεται, βλέποντας τὴ σκοτεινὴ καὶ ἀσέληνη νύχτα, ἀρχίζουν νὰ κάμπτονται, νὰ λυγίζουν, νὰ χάνουν τὸ θάρρος τους, νὰ κλονίζονται, νὰ νομίζουν ὅτι πάει πιὰ χάθηκε κάθε ἐλπίδα σωτηρίας.

Οἱ πιστοὶ ζαλίζονται ἀπὸ τὴν τρικυμία, παθαίνουν σύγχυσι, ἀποπροσανατολίζονται, καὶ ἀποκαμωμένοι ἀπὸ τὴν ταλαιπωρία διαρρέουν δεξιὰ κι ἀριστερά, καὶ δὲν εἶνε λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ γλιστροῦν ἀπρόσεκτα, πέφτουν στὴ θάλασσα καὶ πνίγονται.

Οἱ ἄπιστοι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, μὲ χαρὰ ἀπερίγραπτη, μὲ χαιρέκακη προσμονή, παρακολουθοῦν τὴ δραματικὴ πάλη, τὸ ρίψοκίνδυνο ταξίδι, τὸν ἀγῶνα τοῦ σκάφους τῆς Ἐκκλησίας μὲ τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ κύματα, κι ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή περιμένουν τὸ ναυάγιο, γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴ νίκη τους. Ἔχουν καταστρώσει τόσο καλά, τόσο ἐπιδέξια, τόσο σατανικὰ τὰ διάφορα σχέδιά τους γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε τὸ ναυαγίό της τὸ ἔχουν ὡς βέβαιο, καὶ συγκεντρωμένοι στὶς ἀκτὲς τοῦ κόσμου περιμένουν σὰν ἄλλοι πειραταί, σὰν Ἀλγερίνοι καὶ Βάνδαλοι, νὰ περισυλλέξουν ὅ,τι ἀπομεινάρια ἐκβράση ἢ θάλασσα ἀπὸ τὸ ναυάγιο.

Ἀλλὰ εὐλογητὸς ὁ Θεός! Κυβερνήτες τοῦ σκάφους, ποιμένες καὶ ἐργάτες τῆς Ἐκκλησίας, λάβετε θάρρος. Πιστοί, μείνετε στὶς θέσεις σας. Ἄπιστοι, πενήθηστε, ἐξαφανιστήτε! **Ὁ Χριστὸς ἔρχεται!** Θὰ κἀνη φανερὴ τὴ δύναμί του καὶ τὴ δόξα του.

Μπορεῖ ὁ Κύριος νὰ ἄφηνε τὴν ἐντύπωσι ἐπὶ χρόνια, ἐπὶ αἰῶνες, ὅτι τάχα δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν τύχη τῆς Ἐκκλησίας του, ἀλλ' αὐτὸ ἦταν ἐντελῶς φαινομενικό· τὸ ἔκανε σκοπίμως, γιὰτὶ ἤθελε **νὰ δοκιμαστοῦν ὅλοι**, καὶ οἱ δικοὶ του καὶ οἱ ἐχθροὶ του· γιὰ νὰ φανῇ καὶ τῶν ἀπίστων ἢ μανία καὶ τῶν πιστῶν ἢ ἀφοσίωσι, καὶ τῶν μαρτύρων ἢ ὑπομονὴ καὶ τῶν ποιμένων ἢ σύνεσι. Ἀλλ' ὅταν φθάσῃ ἢ κρίσιμη στιγμή, ἐκεῖ ποὺ τὰ πάντα φαίνονται σκοτεινά, δυσμενῆ, ἐνάντια, πολέμια γιὰ τὴν Ἐκκλησία, τότε ὁ Κύριος, ποὺ ἀοράτως πάντοτε τὴν κυβερνᾷ, ἐκδηλώνει τὴν στοργὴν ποὺ τρέφει πρὸς τὴν ἀγαπημένη Νύμφη του, τὴν Ἐκκλησία. Μὲ τὴν προσταγὴν του οἱ ἄνεμοι κο-

πάζουν, τὰ κύματα σταματοῦν καὶ γίνεται γαλήνη μεγάλη.

Ἔτσι ἡ Ἐκκλησία, ποὺ γνώρισε ἡμέρες τρικυμιῶν, βλέπει καὶ ἡμέρες γαλήνης. Πόσο θὰ διαρκέσουν οἱ ἡμέρες αὐτὲς τῆς γαλήνης καὶ τῆς εἰρήνης τῆς Ἐκκλησίας, δὲν γνωρίζουμε· τὸ γνωρίζει Ἐκεῖνος. Ἐμεῖς ἕνα πρέπει νὰ γνωρίζουμε καὶ νὰ τὸ πιστεύουμε· ὅτι **ἡ Ἐκκλησία εἶνε** τὸ μοναδικὸ **σκάφος**, τὸ ὁποῖο πρὶν ἀπὸ εἴκοσι αἰῶνες μὲ τὴν διαταγὴν τοῦ Κυρίου ξεκίνησε ἀπὸ τὶς ἀκτὲς τῆς λίμνης Γεννησαρέτ, μπῆκε σὲ μεγάλους ὠκεανούς, συνάντησε τρικυμίες, δέχθηκε στὰ πλευρά του τὰ πιὸ δύνατα χτυπήματα τῆς κακίας τοῦ κόσμου, φάνηκε πολλὰς φορὲς ὅτι πρὸς στιγμὴν πάει νὰ βουλιάξῃ, ἀλλὰ μέχρι τώρα δὲν ἔχει καταποντισθῆ, οὔτε ὅμως καὶ θὰ καταποντισθῆ ποτέ. Κατὰ τὴν ὠραία ἔκφρασι ἀρχαίου διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ *«κλυδωνίζεται, ἀλλ' οὐ καταποντίζεται»*, ταραζεται δηλαδὴ καὶ ταλαιπωρεῖται ἀπὸ τὸν σάλο τῶν κυμάτων, ἀλλὰ δὲν βυθίζεται.

Καὶ πῶς νὰ καταποντισθῆ, ἀφοῦ κυβερνήτης της εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός; Βέβαια, ὅπως ὁ Χριστὸς δοκιμάστηκε, ἔτσι θὰ δοκιμασθῆ καὶ ἡ Ἐκκλησία του. Θὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ τὸ μαρτύριο, θ' ἀνεβῆ στὸ Γολγοθᾶ, θὰ ὑποστῆ ταπεινώσεις καὶ ἐξευτελισμούς, ἀλλὰ στὸ τέλος **θὰ καταλήξῃ στὸ θρίαμβο**. Ὁ δὲ θρίαμβός της θὰ εἶνε τόσο μεγάλος, ὥστε ὄχι μόνο *«οἱ ἐν τῷ πλοίῳ»*, ὅσοι εἶνε πιστοὶ στὸ Χριστὸ καὶ ζοῦν μέσα στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας του, ἀλλὰ κι αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ της, ὅσοι τὴ μισοῦν καὶ τὴν πολεμοῦν, θ' ἀναγνωρίσουν τὴν ἀλήθειαν της, τὴ δύναμί της, τὴν ὑπεροχὴν της.

Καὶ ἐμεῖς τὰ παιδιὰ της, κατέχοντας αὐτὴ τὴν ἀλήθειαν, ἄς μείνουμε πιστοὶ στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Μὴ μᾶς τρομάζουν τὰ κύματα, μὴ μᾶς πτοοῦν οἱ ἄπιστοι. Αὐτοὶ θὰ χαθοῦν καὶ θὰ ἐξαφανιστοῦν ὅπως οἱ ἀφροὶ τῶν κυμάτων, ἡ Ἐκκλησία ὅμως, ἀφοῦ ἐκτελέσῃ τὸν προορισμὸν της στὸν κόσμον, θὰ φτάσῃ καὶ θὰ ἀγκυροβολήσῃ **στὸ λιμάνι τῆς αἰωνίου ζωῆς**, *«εἰς τὸ πέραν»*. Τότε οἱ τρισευτυχισμένοι ἐπιβάτες της, καθὼς θ' ἀποβιβάζωνται, θ' ἀντικρύσουν ἐκεῖ μὲ χαρὰ ἀπερίγραπτη τὶς ἀκτὲς τῆς αἰωνίου ζωῆς.

* * *

Εἶθε, ἀγαπητοί μου, καὶ ἐσεῖς καὶ ἐγὼ καὶ ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ **νὰ βρεθοῦμε μεταξὺ τῶν εὐτυχισμένων ἐπιβάτων τοῦ πλοίου**. Τί χαρὰ τότε, τί δόξα τότε, τί εὐτυχία!

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**